

Самиятъ паша билъ пленяванъ отъ кържалиитѣ, които поискали за освобождението му 20,000 гроша откупъ. За да се събере откупътъ, първи се разтичали българитѣ. Тѣ знаели, че турцитѣ не обичатъ своя образованъ еднородецъ заради свободолюбивитѣ му разбирания и за дружбата му съ „гяуритѣ“, та взели всичката грижа върху си, и въ скоро време пашата билъ освободенъ.

Около онова време или по-рано (преданието не установява точно) една разбойнишка сбирщина отъ турци, арнаути и българи, върлувала изъ Рила и обирала овчаритѣ и главно поклонницитѣ за Рилския манастиръ. Споредъ старитѣ обичаи, всѣки поклонникъ, беденъ или богатъ, носѣлъ подаръкъ на светата обитель: едни живъ добитъкъ — волове, крави, телета, кончета; други — одежди или утвари (украси) за църквата; трети — черги, завеси, възглавници за килиитѣ, а четвърти — пари.

Тѣзи подаръци били добра плячка за разбойниците. Затова поклонницитѣ вървѣли на голѣми дружини, често придружавани отъ царски сеймени (стражари).

Обикновено поклонницитѣ се събирали въ Самоковъ и оттамъ съ мѣстни хора поемали пѣтя за манастира, като преспивали въ малкото рилско полце около селата Мала-църква, Маджаре и Говедарци.

*

Единъ самоковски попъ пжтувалъ предъ Голѣма св. Богородица за манастира съ храненъ конь. Останалъ билъ назадъ и бързалъ да стигне дружината си. Тъкмо въ Искърския проломъ, подъ Шишмановъ връхъ, върху самотния попъ налетѣли нѣколко разбойници. Съ насочени срещу му пищови, тѣ успѣли да хванатъ поводитѣ на коня и да смѣкнатъ яздача на земята. Слисаниятъ човѣкъ се опиталъ да извика за помощъ, но единъ прикладъ на кремиклийка го блѣсналъ въ збитѣ, и той